

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πέμπτον άριθμούντες χρόνον
την κλεινήν άκούομεν γην των Παρθένων.

Χίλια κι' ένγκόσια δέκα
κι' έλα τά σαθρά πελέκα.

Είκοσι κι' έπτά Φλεδάρη,
γέλας, Ρωμυρέ κλαφάρη,

Χίλια κι' ένδεκα μετρώ κι' ένγκόσ' άκόμη,
κι' άνθοπέλειον σφοδρόν συγχροσούσι οι έρρωμι.

Γνωμολογεί κι' ό Φασουλής τήν Τροικονόμειαν στην τής Βουλής.

θ. — Όταν αυρά του Φλεδάρη φηβούρη σ' ός ίσας
έδημοσ τής συνεδρίας τής Βουλής τής τελευταίας,
άλλά και τής διατάξεις τής άναθεωρητίας.

Τήν σημαντικήν ήμέραν
ένδημόσου τής Βουλής,
τήν πασών φρασιότρων
και μεγάλην έν πολλοίς.

Ένδημόσου, κακομοίρη,
τής Βουλής τό πανηγύρι
μέ τό θεωρεία πλήρη.

Ήταν Παρλαμένο τρέλλα...
κόμοσι Ισπραχνα νά' μη,
κι' ήτανε κι' ό Ριμπαρμπέλα,
μά κι' ό Τούρκος ό Ναμπή.

Ήταν κι' έπιτραμμένοι
άρικτα καλοεραμμένοι,
συμμετείχε δε συγχρόνως
τής άραίας τελευταίης
και τής φίλης Αλλόνομος
ό σημαίνων Προεδρευτής.

Ήταν τόσο σβαγαμένοι
και παπάδες μερικοί,
ήσαν και νεοεραμμένοι
άπό την Άμερακι.

Φύρδην μεγέθην έκει πάρα
καλυμμαύμα και λοφία,
κι' ήταν Τροικονόμει' ήμέρα
κι' Έλαμπε χαρά κρυφία.

Κι' ό Δραγούμης, συμπόλιτη,
τήν Συνέλευσιν κηρύττει,

κι' ένας μαυρός Επισάλης μέ τό μέγα φραγρόν
έφυγεν άπό τό στήθος καθεμιάς και καθένος.

Τότε δή σκιρτήματα
και χειροκροτήματα,
τότε μάτις και μοδις φιλιά,
λές και νάταν Πασχαλιά.

Τότε του Συνέδμου νίκη,
Παρκλέτο μου, τρανή,
κι' έπασαν τό κυριότι
κορδιώμειν πετινί.

Τότ' έάρωσε κι' ή φάτα
καθενός Ίερεμία,
κι' ήταν, Παρκιλή, μπουνότα
και καθ' έλα νηναμία.

Όρα ποητής εδίδας
πρός πανηγύριν καλέτ,
κι' άνω σχήμεν τής καρδιάς
άνεδόθησαν πολλοί.

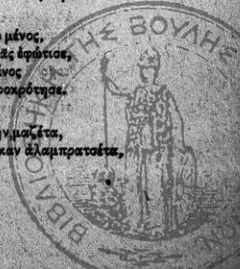
Ήμέρα πανηγύρεως κι' άλλήλους άποασθάρων
και προς Έθνοσυνέλευσιν άπρώτως έργασθάρων,
και τάρα συχωρήσομεν πάντας τούς ταπεινώσαντας
και τούς ταπεινωθέντας,
τούς άποταπεινώσαντας
κι' άποταπεινωθέντας.

Κι' άκουσα και τον Κόντε τον γαλάντη,
ποσ' μίλησ' σ' ό βήμα λιγυρό,
κι' έσφαζε καθός λέγει μέ τό γάντι,
κι' ήταν σπουδαίος λόγος του χειρό.

Άλλά κι' ό χρυσοάλλη, πατριώτη,
περισσής τον Κόντ' άχειροκροτεί,
και μπράβο τού φωνάξει και μπροβλιμο
για τότοιο φίνο λόγο κι' ήλλουστρίαμο.

Κι' ό Ράλλης έρρητόρευσε γαμέτος άπό μένος,
και μέ πολλήν ευφρόδειαν κι' εκείνος μέσ έρώτιος,
κι' ό Θεοτόκης, Παρκιλή, κατανθουσακίμνος
έβγαλε και τό γάντιμα του και τον άχειροκροτούσε.

Ένδημόσου την ήμέραν την σημαντικήν, μάτζα,
ποσ' κι' ό Κόντες μέ τον Ράλλη πιάστηκαν άλαμκρατούτα,

Κι' αν τους χρισσαν τα πάθη, κι' αν τους χρισσαν τα μιση,
δρας ταρα τους ανδρες μεγας πόθος και κοινος,
και κανενας ου τυχατος. Περιηλθο, μη νομίζω
της σημαντικής ημέρας το σημαίνον γεγονός.

Ενθυμήσου, προσφιλή,
πως άμλιε κι' ο θάνατός,
από το ρίχθηκαν πολλοί
για Ρωμουνικές συμβάσεις.

Ενθυμήσου την ημέραν,
την πασών σπουδαιότεραν,
πως οι δύο συμπεθέροι
τά ξανάπαν ένα χέρι.

Μή λησμονής πως κι' άλλα
κομμάτων δουρφόροι.
στη φούρα την μεγάλη
κτιστήκαν σαν καρούρι.

Μή λησμονής ακόμα
πως και' αυτόν τον χρόνον
έφανη κι' άλλο κόμμα
το των έθνοκαρρώνων.

Μή λησμονής προσέτι,
ευλένε τσαναμίτη,
ου και την ημέραν της Πίεπτης την μεγάλην
πολλά περι Χαλάρων ήκουσθησαν και πάλιν.

Μή λησμονής, κασάη,
τον κλιθωνα της χώρας,
κι' έκεινο το βροσίε
της τελευταίας όρας.

Σου δείχν' οδόν εδιδεαν,
μέ μιν, εχάγγος προσέτι,
μέσα στο μαλεβράσι
και την σπχουθίαν
αυτήν του Καρσάβη
μαζί με τον θάναση.

Μην εχάγγος, Περιηλη, που φορείς βλακείας κρόνος,
πως με την Συνέλευσιν μας έμπαρε να φέζω και,
πως εφέησαν ύπερ με' τους άλλους κι' ο Κατσονός
λέγοντας πως παρεσβήτη με τον λόγο του Κορριάτη.

Ήτον ημέρα νίχης!... εούτσιε κι' εδοαμίαι,
κι' αυτην της κρεαφότου την Πίεπτην μη λησμονά,
και νυν εξόμνησά την εις την δια πικρον,
ως πάροχον εφόνης κι' άλλων μελλουσών.

Αύτην όνολογώ

με τους πολλούς κι' εγώ,
και πότες πέρνονε αβρός
θεοποι λησμονημένος,
κι' η μήνη της άθρησε
στην μήνην μου θα μένη.

Την Πίεπτην άνομνίζετε και νυν και' σ' οδός αλάνας,
ζήτω και του Συνέθετου, ζήτω και της Κορώνης,
ζήτω και σ' όν κομμάτων τους άρχηγούς τους φίλους,
από με τα δύο των χέρια χειροκροτούν άλληλους.

Περιηλθ, τον όρθ,
κι' άρρησε με να χορό
και ν' άρχισω τον χορό.

Περιηλθ, το μου γαλαξίνου,
μή μου γίνεσαι Καρσάνδρα
και βήτων Ιερμίας.

Άρχισε και ο χορός,
και οι Άγιο θεσπερής
θέχη κάθε μες Ταμίας.

Ήμέρα πανηγύρεως κι' άλληλους άσπασάμεν,
και προς Έθνοσυνέλευσιν οι πάντες εργασθόμεν.
Τά πάθη του τάνημερα καθένος άς δαμάσ,
κι' ο κρόος ο Καρσάβαλος εφέησε έπιμύσει,
και παρελάσας κι' άρατα κι' άβρός άνοδοπέσιους,
άλλά κι' αυτός στο γλένει του τριάζε: ελατοπόρεως.

Π. — Την Συνέλευσιν, κι' εγώ,
Φασουλη, δοξάλογοι,
Την Συνέλευσιν εαλίσις
και πολλά με αυτην έλιπσε.

Όλαίρε, Φοίβε λαοπαρέ, από πως χρύσει ημέρας,
εφόπως χαρμόσουν το κρόος τους πατράς,
και μιν εξίλεως Βουλήν άμαρτίαν,
Βουλήν επαναστάσεων και περιπατιών.

Εθάν εδολλ... μας ήλθανε καλά με το πουβόλι,
πανηγυρας μες' στη Βουλή κι' έπιφω Καρναβάλι.

Παιάνα νικήτριον
βαροσ' στο Βουλευτήριον
Έλθας και Καρσάβη.

Κι' έπιφω κουρελιμαθές
χορεύουν γαυμημαθές
μαζί με γαυτανάμα.

Μίς' στη Βουλή καλήτρον
και Πίρσους και ποδύτρον,
κι' έπω τραλλές Καρναβάλος κτυπώντας το νταούλε
χρταίνει τώρα τους Ρωμηούς με χόρτα του άρακούλη,
και σαν ζητήσος κηλαίει με δίσκους άνω κάτω,
και μας γυρεύει και λερτά να κινή Κομμάτο.

Φ. — Βρε καλός στην βρε καλός στην την μεγάλη την κυρία,
την Άποκρά την κρού,
εδοσ κόσμος και κοσμάκης μπρός και πίσω μαινεται,
και ζητούν να την θερμαίνου, αλλά δεν θερμαίνεται.

Κότταζε την, καρμάρση,
πως σιμνεί τσανηψί.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ
ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

κράς αποκοσμημένη,
πόυ καθέννας την οικείρει.

Ποδ κελύματα και χοροδ...
κύττατε πώς προχωρεί,
και θυμάται πρώτα κλέψι,
κι' άκροφ άχη τι μας λείπει.

**Άποκομιά τρελλά
λυπητέρα λαλεί.**

Δυσταχισμένα χρόνια!
κλεισμένα τα σπλάγια,
κι' ούτε χορού παρκέτο
γιά μέ δέν είναι' φέτο.

Κι' όι φαρτετο κλεισμένοι,
άλλά μ' αιώτους μάζι
κι' όλοι μπουκουσά
μέ δέλπου λυπημένοι.

Ποδ σκόμματα ποκίλα
ποδ πνεύμα; που και χείρι;
άκίχη κι' ή γκαμηλά
δέν φαίνεται μέ κίφει,
μήτε κι' ό γκαμηλάρης
βαρεί καλά τό ντίφει.

Πικρόθους κι' αδη,
ήν' εύπισση γολαίε,
όσοτε μου κομρατι
νά βάνω κεφαλαίε.

Τής Άτακής τάλαν
οπαίνει; και στερείει,

μήτε κι' άπ' τό Πάλας
κανέννας δέν χορεύει.

Ξυπνήστε μάρμα-γύρο, νά γυράτε,
κι' έλάτε μέ τό ζόμ ν' αποκομίζετε,
νά πητε, νά χαρήτε, νά χορεύετε.

Θ' άλλάξω, βρέ παιδά, τό ραϊκόμ σας,
άνθοβολού, τριγύρω σας όι κήποι,
όλ' άφθονού στο κράτος τό' δικό σας
και μόνον άνθοπόλεμος σας λείπει.

Σήκω, χαρτοκόπτε, νά κίμης
εξίδρας και σφοδρός άνθοπόλεμος,
ποδ δέν τρομάζουν όβλου τάς Δυνάμεις,
μήτε τούς γειτονάς σου και τούς Αίμους.

Άς τρέξουν μέσ' στοδς δρόμους Πικρότοι
κι' άλλαγμοί ν' άκόθωνται; και κρότοι.
Σεχάστε πώς έσθε λυπημένοι
και μέ τή λύπη τίποτε δέν βγαίνει.

Γελώστε, παιδά, μέ τό σταγιά,
κι' ό έμέλος, άς πάρη τόν γονιό
έκείνου, ποδ δέν βάνουνε παρθέας
γι' έρματα, γιά χοροδ, γιά μασκαράδες.

Αύστε και γιά μέ τό κομμοδένιατε,
γελώστε, παιδά, κι' ός είναι' φάρματι,
κι' έν άδενάνα κομμάτετε τό πρώτα,
μέ δώστετε λαφύρα γιά Κομμάτια.

Σήκω, Ρομμή μέ τό σταγιά νά ξαναξυπνήψης,
σήκω νά γίνης μασκαράς και νά παραχορήψης,
και' ότ' ό χορδ τρωαόδ' ατότ,
Ρομμή μασκαρατζίε: